

paa ingen Maade, at det forholder sig saaledes. Vælgerbefolkningens Svar var saa tydeligt og klart, at der vistnok ikke paa noget Opløsningsspørgsmaal har været svaret klarere eller tydeligere. Jeg antager, at den ærede Conseilpræsident sigter til Udtrykkene i Opløsningsdekretet om de faste Forter og Indkomstskatten. Jeg tør sige, at saalænge jeg har forbedes mellem Vælgerne, medens Valgkampen stod paa, var Løsenet dette, om man vilde sætte 13—14 Millioner i det faste Fort med sikker Udsigt til at faae i det Mindste eet til, eller man ikke vilde det, og dernæst: om vi vilde bevilge en Sum til et Forsøg med flydende Forter, og om vi vilde gjøre disse Anskaffelser afhængige af en Indkomstskat. Og derpaa blev der svaret aldeles tydeligt og klart, saa vidt jeg har forstaaet, og jeg tror, at der skal mere end almindelig Kløgt til at misforstaa dette Svar. Jeg tror fremdeles at turde sige, at den ærede Conseilpræsident maa være ene om sin Misforstaaelse, thi Vælgerne kunde paa intet Punkt have udtalt sig tydeligere og klarere end her. De have sagt: Vi tør ikke indlade os paa dette faste Fort, hvis Fuldsførelse varer 6—7—8 Aar, som efter et foreløbigt Overslag skal koste 13—14 Millioner Kr., og som skal efterfølges af flere; vi tør ikke lade Landet ligge aabent, og vi have Villie til at give Noget til et Forsøg i Retning af vort Forsvar mod Søfiden, men vi ville for enhver Pris vide, inden vi love Pengene ud, hvorfra og paa hvilken Maade vi skulle tage Pengene. Utsaa, mine Herrer, jeg tror, at Regjeringen er ene om at have misforstaaet denne Sag, jeg tror, at Regjeringen staar i en saa afgjort Mindretalsstilling her i Landet, at det skulde gjøre mig ondt, om den længe skulde blive siddende; thi den kan være aldeles sikker paa, at dens Indfyldelse i det Mindste i dette Thing er fuldstændig tabt, og at den vil være ude af Stand til at fremme Reformer, fremme Landets Forsvar og i det Hele fremme, hvad der tjener til vort Lands Udvikling. Jeg vil altsaa haabe, at det snart maa lykkes os at faae en Regjering, der kan og vil samarbejde med begge Thing, og ikke en Regjering, der er taget ud af det yderste Hjørne af det andet Thing, en Regjering, som vil og kan forhandle med begge Thing, som vil sætte sin Portefeuille ind paa de vigtige Spørgsmaal og ikke lade dem falde, naar den først har stillet dem op. Det skal være dette Ønske, jeg udtaler ved denne Sags Behandling.

H. Jensen (Aarhus Amts 3die Valgfreds):

Jeg har betragtet det som god parlamentarisk Skik, at de store politiske Spørgsmaal væsentlig forhandles mellem Førerne for de enkelte Partier og Ministeriet. Jeg har heller ikke ofte fundet Anledning til at gjøre en Undtagelse fra denne Regel, og ved nærværende Leilighed er det saa meget mindre fristende at gjøre en saadan Undtagelse,

som de Hovedspørgsmaal, hvorom Striden staar, ialt have været for nu paa 5te Aar. Den samme Situation, som nu foreligger, har paa det Nærmeste foreligget flere Gange før, og der vil selvfølgelig kun være saa Mænd, der ere istand til overhoved at kunne fremsætte nye Tanker, saa det skulde ikke have opfordret mig til som sagt at blande mig i den politiske Debat. Smidlertid er der jo ingen Regel uden Undtagelse, og der er ogsaa noget Særligt ved denne Leilighed, som netop for mig danner en saadan Undtagelse. Det er jo for nylig gjentagne Gange blevet sagt af Regjeringen, at den foreliggende Finantslov ikke af den kan antages. At den er aldeles ubrugelig er blevet udtalt med saa stærke Udtryk og en saa bestemt Betoning, at intet Medlem af Thinget kan tvivle om, at dens Betagelse vil være Indledning til en alvorlig Konflikt, om den end ikke antages — jeg veed det ikke bestemt, og derfor siger jeg antager — at være Slutnings-Konflikt: en paa den Kamp, vi vist fra alle Sider ønske endt, vil den dog i hvert Fald danne et Vendepunkt i Kampen og saaledes blive af Betydning for længere Tid. Det er det, som giver mig Anledning til ogsaa ved denne Leilighed at udtale min Mening, thi jeg har ønsket, at den høitæredede Regjering saavel som dens Venner skulde vide, at det var ikke enkelt Mands Meninger, der her lode fra Førernes Mund, men at det var en Mening, der deltes af Flertallets samtlige Medlemmer, og som sølte sig støttet af den Vælgerbefolkning, der har sendt os herind. Man har udtalt sig paa forskjellige Maade om, hvad der da egentlig var den politiske Kampes Gjenstand. Undertiden har man talt om Reformerne; men forfæstede det igjen og sagde: Nei, det er klart, at det ikke er Reformerne; saa har man talt om andre Ting, og sidst syntes jeg, at man blev fæaaende ved, at det, der kæmpedes om, var Magten. Der er to kæmpende Partier. Forfaavidt kunne de altsaa gjensidig have forskellige Maal for Kampen. Jeg er fuldstændig paa det Rene med, at Ministeriet og dets Venner kæmpe for Magten, den, de have været i Besiddelse af med saa Udbrydelse, siden vi fik vor Frihed, og som de have brugt paa en saadan Maade, paa en saa god Maade, at vort Fædreland er gaaet lemlæstet ud af sine vanskelige Forhold. Den Skærlighed til Friheden, som de tydeligst have tilkendegivet i 1866, har nu ladet dette Parti 23 Stemmer tilbage til Støtte for Systemet. Dette Parti er jeg overbevist om i sin Helhed, over det hele Land og ikke blot her i Aalen, kæmper en Kamp, som med Rette kan kaldes en Fortvivlelsens Kamp for at bevare den Magt, de saa længe have siddet inde med. En noget anden Betegnelse tror jeg at maatte bruge, naar Aalen er om Flertallets Kamp, om Flertallets Formaal, om det, hvorfor Flertallet kæmper. Det er blevet sagt, at det er Magten, det